

Posudek vedoucího bakalářské práce Adama Kratochvíla **Specifika přepisu literárního stylu do filmové řeči**

Adam Kratochvíl si pro svou bakalářskou práci vybral velmi specifické a komplikované téma „přepisu“ literárního stylu do filmové řeči ve filmových adaptacích. Jeho volba se opírá o vlastní zkušenost s přepisem povídky Thomase Bernharda. Své téma a důvody k napsání práce načrtl a koncipoval v úvodu a pro „analýzu“ si vybral jedny ze dvou nejvýraznějších českých adaptací vůbec – Herzovu adaptaci Fuksova Spalovače mrtvol a Němcovy Démanty noci, inspirované povídkou Arnošta Lustiga Tma nemá stín.

Podařilo se mu postihnout základní stavební kameny obou literárních děl, popsat přístup „nových“ autorů k transformaci do filmového jazyka a načrtnout i specifika různých zdrojů, které původní literární dílo ještě rozšířily a nebo vytvořily nové stylistické či estetické skladebné prvky. Považuji za správné, že student režie ve své teoretické práci vztahuje svůj „výzkum“ k vlastní tvorbě a aplikuje i své vlastní poznatky. Domnívám se, že takto rozšiřuje svou schopnost reflexe tvorby a neztrácí kontakt s vlastním tvůrčím procesem.

Práce má základní náležitosti a pracuje se sekundární literaturou, jakož i citacemi původních literárních děl. Protože se však jedná o velmi komplikované téma, rozsah práce a hloubka analýzy dle mého názoru bohužel nenaplnuje vyrovnání se s tématem v ideální míře. Dokázal bych si představit, že analýza by mohla být rozsáhlejší a srovnání s novou filmovou podobou, především s novou „filmovou fraseologií“, důslednější a přesnější. Pro studenta bakalářského stupně jsou možná požadavky na větší ponor do tématu a širší srovnávací aparát poněkud nad rámec časových i teoretických možností, ale o těchto záležitostech je vždy potřeba uvažovat při volbě tématu. Osobně bych více ocenil, kdyby byla v úvodu poněkud obšírněji načrtnuta specifika českých a československých filmových adaptací a kdyby vznikla jistá kategorizace děl, ze kterých by pak byla vybrána konkrétní díla pro analýzu a jejich volba tak byla evidentní a zjevná. V tomto bodě by mohla být práce poněkud zřetelnější.

Stejně tak jako úvod, a možná ještě více, zasloužil by si i závěr výraznější zhodnocení a shrnutí vlastních postřehů a ne pouze zopakování východisek a opětovné definování tématu. Závěr bakalářské práce by měl přinést dle mého názoru výraznější záznam posunu v myšlení a otevření jakési nové perspektivy v rámci zpracovaného tématu. Především na závěru je ale patrné, že se autorovi již nedostávalo času a chyběl tak potřebný odstup od vlastní práce, který by dovolil ji náležitě zhodnotit.

Stejně tak jsem nabyl dojmu, že analýza vlastního procesu transformace Bernhardovy povídky do „nového“ jazyka by mohla být obšírnější a na několika místech přesnější. Ne vždy je zde reflektován literární styl, ale stává se, že se do sledované transformace dostávají i obsahové a atmosférické roviny. Což by nemuselo vadit, pokud by téma práce bylo definováno trochu jinak. Možná bych také ocenil, kdyby autor popsal výrazněji místa, kde musel od své snahy najít adekvátní filmový ekvivalent pro specifický Bernhardův jazyk ustoupit. Jinými slovy, kde se původní teze nepodařilo naplnit.

Přes zmíněné nedostatky považuji práci Adama Kratochvíla za standardně zvládnutou a inspirativní. Bývá tradičním problémem studentů, že mívají tendenci vybrat si příliš široké či hluboké téma, které je pak těžké patřičně

zpracovat. Přesto spatřuji v práci Adama Kratochvíla přínos pro jeho vlastní tvorbu a musím ocenit ochotu několikrát transformovat výslednou podobu práce, jakož i změnit některé její parametry. Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji známku B.

Mgr. David Jařab